

Beter dan ooit

ANGELIQUE VAN DONGEN

Beter dan ooit

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Schat, ik ga er zo vandoor. Hoe laat kom jij?’ vroeg Miguel.

‘Ik ga dadelijk eerst even langs Maria en boodschappen doen, daarna kom ik,’ riep Annelie vanaf hun slaapkamer.

‘Geen haast, het is niet druk vandaag en Lola is er ook. Anders neem je een dag vrij, dat kan best.’

‘Ik kijk wel even. Zullen we in elk geval wel samen lunchen?’ vroeg Annelie, inmiddels naar beneden gekomen.

‘Lijkt me een goed plan,’ zei Miguel en nam zijn vrouw in zijn armen. Ze waren nu een jaar getrouwd en dolgelukkig met elkaar. Hij kuste haar teder. ‘Tot straks, lieverd.’

Annelie keek hem na en voelde haar hart een sprongetje maken. Miguel was alles voor haar. Wat was ze blij dat ze haar leven in Nederland had opgegeven en naar Madeira gegaan was. Op het moment dat ze erheen ging, was het een vlucht, maar nu kon ze zich geen leven meer zonder hem en Madeira voorstellen. Het was de beste zet ooit in haar leven. Soms had ze het gevoel dat ze in een lange vakantie beland

was. De liefde die ze voor Miguel voelde en voor diens zoon Lucas, het heerlijke eiland en de vrijheid die ze hier ervaarde, zorgde ervoor dat ze gelukkiger was dan ooit.

Na hun huwelijk was Annelie bij Miguel in de wijnhandel blijven werken. Ze organiseerde rondleidingen en sprong bij in de winkel als het druk was. In het hoogseizoen maakten ze lange dagen samen, maar in het voor- en naseizoen kon ze een stap terug doen en genoot ze van het eiland. Ze maakte veel wandelingen en was regelmatig bij Maria te vinden, de tante van Miguel. Aan Maria had ze veel te danken. Zij was de eerste aardige persoon die haar opving en onderdak bood nadat ze in Madeira geland was. Zonder haar had ze Miguel waarschijnlijk nooit ontmoet.

Om het weekend woonde Lucas bij hen, de zesjarige zoon van Miguel. De vakanties stonden ze af met de ex van Miguel met wie ze een goede band hadden, omwille van Lucas. De weekenden dat Lucas bij hen was, waren een feestje. Ze probeerden die dagen zoveel mogelijk samen met hem dingen te ondernemen. Reno en Lola namen dan vaak waar in de wijnwinkel en in het hoogseizoen probeerde Miguel zoveel mogelijk in blokken te werken zodat hij toch

tijd met zijn zoon kon doorbrengen. Soms nam Annelie een deel van het werk van Miguel over zodat hij tijd had om te genieten met Lucas. Lucas was een kopie van zijn vader qua uiterlijk; het was moeilijk om niet voor zijn charmes te vallen, hoe jong hij ook was. Annelie moest vaak om hem lachen en had hem in haar hart gesloten. Ze was blij dat het contact met hem zo goed verliep en dat Lucas haar vertrouwde alsof hij haar zijn hele jonge leven al kende. Ook haar vader was dol op zijn kleinzoon, zoals hij hem trots noemde. Na een vervelende scheiding was het contact met haar vader erg goed en zag ze hem vaker dan in de tijd dat ze in Nederland woonde. Hij was minstens één keer per maand op Madeira te vinden. Hij genoot met volle teugen van zijn vrije leven. Met haar moeder had ze geen contact meer. Die had na de scheiding alleen nog contact met Frederique en Valentijn, de zus en broer van Annelie. Maar ook daar had Annelie nauwelijks contact mee. Ze voelde zich nog altijd het zwarte schaap van de familie en wilde dat eigenlijk graag zo houden nu ze een nieuw leven had opgebouwd.

Annelie besloot nog een kop koffie te zetten, een was in de machine te doen en dan naar Maria te gaan. Op maandagochtend deed ze dat

wel vaker. Het was herfst en het hoogseizoen was voorbij. Dat betekende voor haarzelf, maar ook voor Maria, die appartementen verhuurde, dat het wat rustiger was. Ze hadden er een gewoonte van gemaakt om op maandagochtend bij elkaar te komen om bij te kletsen. Annelie was de Portugese taal inmiddels machtig. Ze had les genomen, maar had vooral ook veel geleerd door met de familie Portugees te praten. In het begin kon ze er geen kaas van maken, maar ze leerde snel.

Nadat de koffie op was, vertrok Annelie met de auto naar Maria. Het was een mooie najaarsdag met een lekker zonnetje.

Fluitend genoot Annelie van het ritje naar de binnenstad. Zelf woonden Miguel en zij buitenaf. Miguel woonde al jaren in dat huis. Hij had voorgesteld om iets anders te zoeken, zodat ze samen een nieuwe start konden maken, als Annelie dat liever wilde. Maar ze had er niet over gepeinsd. Ze vond zijn huis op een perfecte locatie staan en bovendien vond ze het niet handig voor Lucas om weer te moeten wennen aan iets nieuws. Met wat kleine aanpassingen en veranderingen qua meubels in dit huis was Annelie meer dan tevreden. Elke dag weer genoot ze van het uitzicht op zee als ze

opstond en naar bed ging. Ze prees zichzelf dagelijks gelukkig met haar leven. Wie had dat ooit kunnen denken anderhalf jaar geleden toen ze diepongelukkig haar ex Milo met een ander betrapte net voor hun huwelijksdag? Met een grote glimlach op haar gezicht parkeerde ze de auto in de straat waar Maria woonde en liep naar binnen. ‘Ha Annelie, ik vroeg me al af waar je bleef. De koffie is klaar en ik heb zelf heerlijke *pastel de nata* gemaakt,’ verwelkomde Maria haar.

‘O, echt? Zelfgemaakte? Dat kan niemand zo goed als jij. Ik hoop dat je er veel hebt gemaakt, ze zijn onweerstaanbaar,’ zuchtte Annelie verlekkerd.

Ze hield meestal niet van zoetheid, maar als Maria dit maakte, kon ze er bergen van op en likte ze haar vingers erbij af.

‘Ik weet dat je er dol op bent. Kom maar snel naar binnen, ze staan op tafel. Ik haal de koffie.’

Annelie liep naar de woonkamer en zag een grote schaal staan met haar favoriete Portugese gebakjes. Het hele huis rook ernaar, verser dan dit kon niet. Even later zette Maria twee mokken koffie voor hen neer en nam ze haar derde gebakje al. ‘Vertel eens, hoe is het leven?’ vroeg Maria nieuwsgierig. Die vraag stelde ze elke

week weer. Annelie ging ook altijd naar haar toe. Maria kwam eigenlijk nooit bij hen, alleen met een feestje. Het was zo gegroeid doordat Maria altijd wel iets te doen had in haar appartementencomplex.

‘Alles onder controle. Ik ben aan het genieten van de nazomer. Minder werken en meer luieren. En jij?’

‘Hier alles goed. Ik ben ook blij dat de grootste drukte achter de rug is. Het was een vol seizoen. Zelfs vorige week zat alles nog vol. Normaal gesproken is dat een week waarin het seizoen al wat minder wordt, maar dit jaar niet. En dat is natuurlijk erg fijn, maar ik merk ook dat ik een dagje ouder word.’

‘Ha, maar dat is je eigen schuld. Je kunt ook niets overlaten aan een ander en je wil alles zelf doen. Goede les voor volgend seizoen: meer hulp accepteren,’ zei Annelie ad rem. Maria kon moeilijk dingen uit handen geven en wilde zelf de regie behouden. Wat logisch was bij een eigen bedrijf, maar soms moest je erkennen dat het niet meer zo vlot ging als toen je jong was, vond Annelie. Maria was daar erg koppig in.

‘Ja, maar als ik eerst alles uit moet leggen, kan ik het net zo snel zelf allemaal doen,’ protesteerde Maria.

‘Nee joh, niet waar. Je kunt ook best iemand voor wat uurtjes schoon laten maken. Alleen de grootste dingen; mensen die dat goed kunnen, bestaan echt wel, hoor. Je denkt alleen altijd dat je het zelf het beste kunt. Geloof me, dat is niet zo,’ zei Annelie lachend. Ze hadden het hier al vaker over gehad, maar Maria wilde er niet aan.

‘Hm, misschien volgend seizoen. Nu is het wel te doen. Ik heb nog drie boekingen deze maand en daarna ga ik een paar weken naar Portugal,’ schoof Maria het probleem voor nu van zich af. Elk jaar ging ze aan het einde van het jaar voor een aantal weken naar Portugal om bij familie te zijn, een traditie die ze erin hield. Annelie was samen met Miguel en Lucas ook al een keer geweest. Ze begreep wel dat het voor Maria iets was om jaarlijks naar uit te kijken.

‘Als je wilt dat ik je de aankomende weken ergens mee help, moet je het zeggen, hè?’ bood Annelie aan. ‘Als je alles een goede schoonmaakbeurt wilt geven, kan ik je best helpen nu het ook bij ons rustiger is.’

‘Dat is lief van je. Ik laat het weten als ik eraan begin. Jij nog een gebakje?’ vroeg Maria en schoof de schaal richting Annelie.

‘Nee, dank je. Ze zijn echt overheerlijk, maar drie is wel genoeg.’

‘Neem ze straks mee naar huis, dan heeft Miguel ook nog wat. Anders moet ik in mijn eentje de rest opeten.’

‘Dat zal hij lekker vinden,’ zei Annelie.

De rest van de ochtend kletsten ze over van alles en nog wat en voor ze het wist, was het bijna tijd om te gaan lunchen met Miguel.

‘Ik ga er vandoor. Laat het me weten als ik kan helpen! En als ik niets hoor, zien we elkaar maandag weer,’ zei Annelie en nam afscheid van Maria. Ze liet haar auto staan en liep naar het centrum van Funchal. Parkeren was daar lastig en lopend was ze er net zo snel.

‘Hey lieverd,’ zei ze en gaf Miguel een zoen toen ze de wijnwinkel binnenstapte. ‘Is het druk?’

‘Niet zo heel erg. Als je even een paar minuten hebt, dan kan ik nog een telefoontje afwerken voor we gaan lunchen, oké?’ Annelie liet hem alleen en liep naar de bar waar mensen vaak na een rondleiding nog iets konden drinken of een wijnproeverij konden doen.

‘Hoi Lola,’ riep ze in de ruimte toen ze niemand zag.

‘Hey Annelie, wacht even, ik kom zo,’ hoorde